

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobkyně: **S. T.**, narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem,
sídlem Nerudova 1419/22, 412 01 Litoměřice,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2020, č. j. KRPU-192019-12/ČJ-2019-0400DP-05,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2020, č. j. KRPU-192019-12/ČJ-2019-0400DP-05, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Ústí nad Labem, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 1. 2020, č. j. KRPU-192019-5/ČJ-2019-0410UO. Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žádost žalobkyně o povolení obnovy řízení o jejím přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím v příkazním řízení dne 12. 6. 2019, a to příkazovým blokem na pokutu na místě nezaplacenou série AB/2017, číslo bloku B 0627207. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nesouhlasila s postupem správních orgánů, pokud jde o provádění dokazování, a konstatovala, že správní orgány nerespektovaly podmínky, za jakých je možné povolit obnovu řízení. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 21/2010. Zfalšování podpisu nebo záměnu identity obviněného, tj. neúčast v řízení o přestupku, a navrhované důkazy vztahující se k těmto tvrzením uplatněným v žádosti o obnovu řízení je podle žalobkyně nutné považovat za důvody pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť se jedná o dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, existovaly v době původního řízení a žalobkyně, již jsou ku prospěchu, je nemohla v původním řízení uplatnit. Zdůraznila, že v případě pravdivosti tvrzení o zfalšování podpisu nebo o záměně identity obviněného by bylo zřejmé, že se osoba uvedená na pokutovém bloku na místě přestupku vůbec nenacházela, skutek se nestal nebo jej nespáchala. Žalobkyně upozornila na to, že souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení je podmínkou tohoto řízení a jeho neudělení má za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a pokládat přestupek za spolehlivě zjištěný. Podle žalobkyně tak nemůže být pochyb o tom, že tvrzení o neudělení souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení představuje rovněž skutkovou novotu, pro kterou lze vést řízení o žádosti o obnovu řízení. Dodala, že totéž se týká i případu možného zfalšování podpisu obviněného, který nepopírá spáchání přestupku a pouze žádá o jeho projednání v běžném správním řízení.
3. Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel mimo jiné uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, není podle žalobkyně možné bez dalšího zamítnout, jinak se správní orgán dopouští krácení práv obviněného a odepření spravedlnosti. Žalobkyně byla proto přesvědčena, že se správní orgán měl její žádosti zabývat a zjistit, zda jsou její tvrzení pravdivá, či nikoli. Připomněla, že ve správním řízení navrhovala vyslechnout zasahující policisty, k čemuž ale vůbec nedošlo a namísto toho byl proveden důkaz úředním záznamem ze dne 9. 8. 2019. V tom žalobkyně spatřovala vadu řízení, neboť správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neprovedly žalobkyní navržené a řádně označené důkazy. Podotkla, že § 100 správního řádu, ani § 62 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ani § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) výslovně nestanoví, že proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze podat žádost o obnovu řízení.
4. Žalobkyně vysvětlila, že o důvodech obnovy řízení se dozvěděla až v souvislosti s doručením oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče, ze kterého Shodu s prvořadem potvrzuje G. Z.

zjistila, že jí byly zaznamenány předmětné přestupky. Konstatovala, že po celé správní řízení trvala na tom, že si není vědoma spáchání těchto přestupků, ani porušení dopravních předpisů a rozhodnutí vydaná v blokovém řízení jistě nepodepsala. Podle žalobkyně trpí jednotlivé pokutové bloky nedostatkem obsahových náležitostí, jsou vyplněny nezákonně a nejsou způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, čemuž se přes opakované výtky žalobkyně správní orgán prvního stupně dostatečně nevěnoval. Žalobkyně uzavřela, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a postup žalované je nezákonný.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve svém vyjádření předoslala, že řízení o přestupku bylo pravomocně ukončeno dne 12. 6. 2019 podpisem všech částí příkazového bloku na pokutu na místě nezaplacenou přestupcem; k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 53/2013. Uvedla, že správní orgány při rozhodování respektovaly závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 21/2010, a zdůraznila, že zákonným důvodem pro povolení obnovy řízení jsou nové skutečnosti, jež vyšly najevo, nikoli ničím nepodložená tvrzení žadatele o obnovu řízení. Podle žalované učinily správní orgány veškerá potřebná šetření k posouzení žádosti o obnovu řízení, neboť byl opatřen příslušný příkazový blok a svědectví policisty, který řízení příkazem na místě vedl, a zjištěné skutečnosti byly posouzeny ve vztahu k tvrzení žalobkyně. Žalovaná poznamenala, že správní orgány v řízení o žádosti o obnovu řízení neposuzovaly správnost a oprávněnost zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče; k tomu slouží jiné řízení.
6. Podle názoru žalované policista zjistil a následně ověřil totožnost kontrolovaného řidiče podle relevantních dokladů a způsobem plně odpovídajícím zákonu č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a žalobkyně žádným důkazem nedoložila, že nebyla přestupcem, jehož údaje jsou uvedeny na předmětném příkazovém bloku. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně nepředložila ani nenavrhla žádný relevantní důkaz, ani nenabídla žádnou alternativní verzi, na základě kterých by mohlo být zpochybněno, že předmětný příkazový blok podepsala ona, a dala tak souhlas s projednáním přestupku příkazem na místě. Podpis na předmětném příkazovém bloku a podpisy na písemnostech, které prokazatelně podepsala žalobkyně, podle žalované neobsahují natolik odlišné markanty, které by zpochybnily zjištění, že je učinila tatáž osoba. Žalovaná současně upozornila na to, že totožnost přestupce – žalobkyně byla ověřena podle jí předloženého občanského průkazu, což potvrdila svědecká výpověď policisty nstržm. J. Š. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 19/2007 a 7 As 83/2010 žalovaná podotkla, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka a v posuzovaném případě nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost policisty, a takové skutečnosti neuvedla ani žalobkyně. Dodala, že naopak osoba, které hrozí postih za přestupek, není nestranná, k čemuž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2012. Žalovaná popřela tvrzení žalobkyně, že nebyl proveden jí navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů, s tím, že byl proveden výslech nstržm. J. Š., o jehož konání byla žalobkyně řádně a včas vyrozuměna.
7. K námitce nedostatku obsahových náležitostí příkazového bloku žalovaná poukázala na § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 776/2000 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 127/2014. Konstatovala, že v předmětném příkazovém bloku jsou vyplněny Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veškeré předtištěné položky a popis přestupkového jednání, který je vymezen jednak slovně a jednak odkazem na konkrétní ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, odpovídá právní kvalifikaci přestupku a je i zřejmá sankce, jež byla řidiči uložena. Podle žalované nenavrhla žalobkyně na podporu svého tvrzení o absenci formálních či obsahových náležitostí jediný relevantní důkaz. Doplnila, že postup žalobkyně považuje za účelový a obstrukční, neboť žalobkyně brojila proti všem záznamům o jejích přestupcích jak podnětem k přezkumnému řízení, tak žádostí o povolení obnovy řízení. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

8. Z jednání soudu konaného dne 7. 12. 2021 se právní zástupce žalobkyně předem ústně omluvil.
9. Pověřený pracovník žalované při tomto jednání zdůraznil, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno o tom, že nedala souhlas s projednáním věci v příkazním řízení.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou však žalobkyně nijak blíže nespecifikovala. Soud v této souvislosti poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostála, neboť z jejího rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvážila a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

13. Dále se soud zabýval námitkami zpochybňujícími, zda správní orgány v projednávané věci správně vyhodnotily nesplnění podmínek pro obnovu řízení.
14. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že *„[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.“*
15. Otázkou možnosti využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, na které v podané žalobě odkazuje i žalobkyně. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je blokové řízení neformálním typem řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu, a proto obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nemůže přicházet v úvahu, pokud žadatel v žádosti o obnovu řízení brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shrnul své závěry do právní věty, podle které *„[o]bnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení“* (podtržení doplnil zdejší soud). Souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení má právě v tomto typu řízení jedinečný význam, neboť jde o nezbytnou podmínku tohoto řízení. Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nastínil situace, kdy může žadatel o obnovu řízení zpochybnit souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. Je tomu tak tehdy, pokud skutek spáchala a příkazový blok podepsala jiná osoba (záměna identity), nebo byl podpis zfalšován (srov. zejména bod 36 citovaného usnesení).
16. Další výjimku z nepřípustnosti obnovy blokového řízení vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013-35, v němž konstatoval, že *„[n]ad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná ... i v dalších případech (které však musí být velmi přísně a restriktivně posouzeny s ohledem na konkrétní okolnosti případu, neboť v opačném případě by byl popřen smysl blokového řízení a protože by se z něj stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek), kdy by se v důsledku nepřipuštění možnosti obnovy řízení jednalo o extrémní případ nespravedlnosti, který by zásadním způsobem narušil důvěru občanů v Českou republiku coby materiálního právního státu ... Příkladem takového extrémního případu, jenž by odůvodňoval připustit obnovu řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení, by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, podle kterého sice dal souhlas s*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyřízení věci v blokovém řízení, ale to pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů (např. bitím žadatele), nebo z důvodu bezprávné výhrůžky učiněné těmito policisty (např. vyhržování namířenou pistolí)“ (srov. bod 18 citovaného rozsudku).

17. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 149/2017-44, „[v] žádosti o obnovu řízení udávané zfalšování podpisu nebo záměna identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku a navrhované důkazy vztahující se k těmto tvrzením je nepochybně nutné považovat za důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť se jedná o nové skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, přičemž mohou odůvodňovat jiné řešení skutku, jenž byl předmětem blokového řízení. Žádost o obnovu řízení podanou podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout, neboť tato skutečnost by měla za následek nemožnost vycházet ze skutkových zjištění učiněných v blokovém řízení a pokládat přestupek za spolehlivě zjištěný, tedy nebyla by splněna jedna z dalších podmínek blokového řízení. Příslušný správní orgán se proto takovou žádostí musí zabývat a, jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu řízení pravdivé, či nikoliv.“ Nejvyšší správní soud současně v citovaném rozsudku dodal, že „... smyslem obnovy blokového řízení je odstranění zjevné nespravedlnosti, jestliže později vyjde najevo, že osoba, která je na pokutovém bloku jako přestupce uvedena, se daného přestupku objektivně dopustit nemohla, případně se jedná o extrémní případ nespravedlnosti, kdy obviněný z přestupku dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů. Žadatel o obnovu řízení je pak povinen tvrdit a doložit takovou skutkovou verzi reality, která je způsobilá jeho souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení zpochybnit. Správní orgán následně hodnotí, zda žadatel unesl své břemeno tvrzení a důkazní a zda je s ohledem na zjištěné skutečnosti možné povolit obnovu řízení“ (podtržení doplnil zdejší soud).
18. Ačkoli byly citované právní názory Nejvyššího správního soudu formulovány ještě za účinnosti zákona o přestupcích, podle názoru zdejšího soudu jsou plně aplikovatelné i na obnovu příkazního řízení (řízení o přestupku ukončeného příkazem na místě) v režimu zákona o odpovědnosti za přestupky. Zdejší soud zároveň zdůrazňuje, že žádná ze situací vyjmenovaných Nejvyšším správním soudem, která by odůvodňovala přípustnost obnovy řízení o přestupku ukončeného příkazem na místě, v projednávané věci nenastala.
19. Soud připomíná, že žalobkyně žádala o povolení obnovy řízení o jejím přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím v příkazním řízení dne 12. 6. 2019, a to příkazovým blokem na pokutu na místě nezaplacenou série AB/2017, číslo bloku B 0627207. Tento příkazový blok podle názoru soudu splňuje veškeré náležitosti vyplývající z § 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z originálu části C a z ověřené kopie části A předmětného příkazového bloku, založených ve správním spisu, soud zjistil, že je v něm uvedeno jméno a příjmení přestupce S. T., její datum narození a adresa místa pobytu, a to shodně s údaji žalobkyně. Totožnost přestupce byla ověřena podle občanského průkazu č. „X“ a řidičského průkazu č. „X“. Z příkazového bloku dále vyplývá, že žalobkyně dne 12. 6. 2019 v 10:15 hodin v Ústí nad Labem v ulici Opletalova u zastávky Svádovský přívoz jako řidič vozidla RZ „X“ porušila § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť při řízení vozidla telefonovala, a dále porušila § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti, neboť nepředložila zelenou kartu. Žalobkyně se svým jednáním dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o silničním provozu a podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti. Celková výše pokuty činila 500 Kč. Příkazový blok byl vypsán dne 12. 6. 2019 nstržm. J. Š. (v příkazovém bloku je uvedeno JS a jeho služební číslo „X“), který příkazový blok rovněž podepsal. Dále je v pokutovém bloku obsažena věta ve znění: „*Souhlasím s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě, potvrzuji, že údaje uvedené ve všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 12. 6. 2019*“, po které následuje podpis obviněného, tj. žalobkyně.

20. Skutečnost, že řidičem kontrolovaného vozidla byla právě žalobkyně, pak jednoznačně potvrdila také svědecká výpověď policisty nstržm. J. Š., který uložil žalobkyni pokutu za spáchání přestupku v příkazním řízení dne 12. 6. 2019. Výslech tohoto svědka se uskutečnil v řízení před správním orgánem prvního stupně dne 17. 1. 2020 a příslušný protokol tvoří součást správního spisu. Svědek vypověděl, že na uložení předmětné pokuty si pamatuje. Popsal, že dne 12. 6. 2019 sloužil s kolegou v ulici Podmokelská, kde prováděli kontrolu bezpečnosti silničního provozu, všimli si, že v projíždějícím vozidle řidička telefonovala za jízdy, tak se za ní rozjeli. Konstatoval, že po celou dobu, co jeli za ní, telefonovala. Následně ji zastavili na zastávce MHD Svádovský přívoz směrem na Děčín. Při zastavení se řidička chovala slušně, s přestupkem souhlasila a omlouvala se, že kdyby policisty viděla, tak by telefonovat přestala. Svědek uvedl, že řidičku poté poučil, že pokud by s přestupkem nesouhlasila, bude věc postoupena na magistrát. Řidička podle svědka souhlasila s vyřízením věci na místě pokutou, ale jelikož u sebe neměla hotovost, byl jí vystaven blok na pokutu na místě nezaplacenou. Svědek dodal, že řidička při kontrole nepředložila zelenou kartu, ale její vysvětlení si již nepamatuje. Podle svědka řidička souhlasila s výší pokuty a blok na pokutu vlastnoručně podepsala. Na dotaz, zda si vybavil podobu řidičky, svědek odpověděl, že se jednalo o ženu, brunetu, menší než on (který měří 191 cm), normální postavy. K prokázání totožnosti řidička podle svědka předložila občanský průkaz, kdy fotografie souhlasila se skutečnou podobou, také fotografie obsažená v MBP odpovídala řidičce. Závěrem svědek vyloučil, že by se mohlo jednat o záměnu osob.
21. V souladu s výše citovanou judikaturou soud zdůrazňuje, že pokud žadatel o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s uložení pokuty v příkazním řízení, musí tvrdit takové skutečnosti, které budou relevantní, dostatečně konkrétní a věrohodné pro to, aby vyvolaly důvodné pochybnosti o tom, že skutečně souhlas s vyřízením věci v příkazním řízení udělil. K jejich prokázání také musí navrhnout důkazy. Nic takového však žalobkyně neučinila. Žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány ani v následném soudním řízení neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat, resp. které by vzbudily ony důvodné pochybnosti o tom, že na místě spáchání přestupku skutečně nebyla, příkazový blok nepodepsala, a neudělila tak souhlas s projednáním věci v příkazním řízení na místě. Nepředložila o tom ani žádný důkaz. V průběhu řízení před správními orgány žalobkyně nepřednesla vůbec žádná relevantní tvrzení, dokonce ani netvrdila, že příkazový blok nepodepsala, natožpak aby popsala vlastní skutkovou verzi reality, která by nasvědčovala tomu, že skutečně nejde o její podpis.
22. Soud připomíná, že předmětem řízení o povolení obnovy příkazního řízení není posouzení způsobilosti příkazového bloku jakožto podkladu pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu účelu slouží řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů upravené v § 123f zákona o silničním provozu. Právě v řízení o těchto námitkách je totiž příslušný správní orgán oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Naproti tomu v řízení o žádosti o obnovu řízení je správní orgán povinen se zaměřit pouze na skutečnost, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu. Správní orgány tudíž v projednávané věci nepochybily, pokud blíže nezkoumaly počet žalobkyni připsaných bodů v registru řidičů a způsobilost příkazových bloků být podkladem pro vyznačení bodů v registru řidičů, a pouze se zabývaly možnými důvody pro povolení obnovy řízení.

23. Na okraj soud dodává, že argumentace žalobkyně upozorňující na údajný nedostatek náležitostí příkazového bloku či nezákonnost jeho vyplnění se navíc zcela míjí s podstatou institutu obnovy řízení, neboť údaje na příkazovém bloku byly vyplněny již v době, kdy se žalobkyně mohla rozhodnout, zda jej podepíše, či nikoli. Takový argument již svou podstatou nemůže naplnit důvod pro povolení obnovy řízení.
24. K vlastnímu podpisu soud uvádí, že z obsahu příkazového bloku jednoznačně vyplývá, že při jeho vystavení byla totožnost žalobkyně ověřena z občanského průkazu a z řidičského průkazu, jejichž čísla jsou v předmětném bloku řádně uvedena. Žalobkyně pak netvrdila, že by došlo ke ztrátě těchto dokladů před spácháním předmětného přestupku. Žalobkyně pouze bez dalšího zpochybňovala skutečnost, že podpis na příkazovém bloku je její. K tomuto zpochybnění podpisu však ani v žalobě nepředložila žádné relevantní tvrzení, natožpak důkazní prostředky. Pouhé obecné zpochybnění podpisu bez dalšího konkrétního popisu skutkových okolností, které by tvrzení žalobkyně jakkoli nasvědčovaly, nemůže podle názoru soudu naplnit důvody pro zahájení obnovy řízení podle § 100 správního řádu. V opačném případě by se totiž každý přestupce teoreticky mohl domoci obnovy příkazního řízení (a rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu naznačené výhody v podobě následné důkazní nouze) tím, že by příkazový blok podepsal zcela jinak, než se podepisuje běžně, a následně toliko tvrdil, že podpis není jeho. Zdejší soud proto shrnuje, že obecné tvrzení žalobkyně, že podpis na příkazovém bloku není její, bylo dostatečně vyvráceno samotným příkazovým blokem obsahujícím označení dokladů totožnosti, na základě kterých byla žalobkyně identifikována, a rovněž svědeckou výpovědí policisty nstržm. Jiřího Štekra. Za dané situace dospěl soud k závěru, že provedení důkazu znaleckým zkoumáním pravosti podpisu žalobkyně by bylo nadbytečné.
25. K námitce žalobkyně, že ve správním řízení nebyli vyslechnuti zasahující policisté, soud uvádí, že dne 17. 1. 2020 byl jako svědek vyslechnut nstržm. J. Š., jenž byl policistou, který stavěl vozidlo žalobkyně při předmětné kontrole a jehož služební číslo je uvedeno na příkazovém bloku ze dne 12. 6. 2019. O plánovaném provedení tohoto důkazu byl právní zástupce žalobkyně řádně informován dne 6. 1. 2020, jak vyplývá z příslušné doručky založené ve správním spisu. Svého práva účastnit se výsledku svědka a klást mu otázky však žalobkyně ani její právní zástupce nevyužili. Provádět výslech druhého zasahujícího policisty za situace, kdy podle žalobkyni nezpochybněné výpovědi nstržm. J. Š. vyplňoval příkazový blok právě nstržm. J. Š., a nikoli druhý policista, by podle názoru soudu bylo nadbytečné. Příslušná žalobní námitka tedy není důvodná.
26. Zároveň soud konstatuje, že tvrzení žalobkyně, že byl namísto výsledku svědka proveden důkaz úředním záznamem ze dne 9. 8. 2019 a že správní orgány neprovedly jí navržené důkazy, není pravdivé. Pokud by žalobkyně nebyla ve správním řízení zcela pasivní,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mohla se na základě výzvy správního orgánu prvního stupně dne 17. 1. 2020 zúčastnit výsledku svědka i seznámit s podklady pro rozhodnutí, přičemž by mohla ověřit, že skutkový stav byl zjištěn naprosto dostatečně. Na okraj soud poznamenává, že žalobkyně žádné důkazy ve správním řízení nenavrhla, učinila totiž pouze dvě podání, a to obecnou žádost o povolení obnovy řízení, kterou přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoplnila, a blanketní odvolání, které rovněž přes výzvu nedoplnila. Výtky proti postupu správních orgánů považuje soud s ohledem na přístup samotné žalobkyně za zcela nemístné až absurdní.

27. S ohledem na shora uvedené soud shledal, že žalobkyně řádně netvrdila a dostatečně neprokázala splnění zákonem stanovených podmínek pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, ačkoli důkazní břemeno tížilo právě ji jakožto žadatelku o obnovu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 9 As 109/2021-28). Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, žádosti žalobkyně se zabývaly dostatečně a správně vyhodnotily, že v žádosti o obnovu řízení nejsou uvedeny žádné skutečnosti, na základě nichž by byla obnova řízení skončeného příkazovým blokem možná. Žalobkyně především neprokázala, že neudělila souhlas s vyřízením přestupku v příkazním řízení, a proto bylo namístě její žádost o obnovu řízení zamítnout. Soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobkyně o údajném krácení jejích práv a odepření spravedlnosti.
28. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Navržené dokazování znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví o pravosti podpisu obviněného na příkazovém bloku soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť žalobkyně ke zpochybnění svého podpisu nepřednesla žádné relevantní tvrzení a její obecné prohlášení o nepravosti podpisu bylo dostatečně vyvráceno samotným příkazovým blokem a svědeckou výpovědí policisty nstržm. J. Š. Také další navržené dokazování (dodejkou k napadenému rozhodnutí ze dne 18. 2. 2020, protokoly a výzvami obsaženými ve správním spisu, správním spisem, usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, oznámením Magistrátu města Ústí nad Labem o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče a výsledkem žalobkyně) soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť všechny relevantní skutečnosti byly řádně zdokumentovány ve správním spisu, který byl při soudním jednání referován a jímž se navíc ve správním soudnictví dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. prosince 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)